

misliti veličastnejši in ob jednom pobožnejši testament! Irska je njegova domovina, Rim je njegova cerkev, v nebesih je njegov Bog. Bog, cerkev, domovina, ali z drugimi besedami: veličastvo Božje, prostost cerkve, blagor domovine njegove, to so bile velikanske namere vseh njegovih dejanj, to blaga, jedina težnja njegove ljubezni. Ljubi svojo domovino, zato ji voli svoje telo; še bolj ljubi svojo cerkev in zapusti ji svoje srce; še bolj, kakor cerkev, ljubi svojega Boga in njemu izroči svojo neumrljivo dušo!»

Truplo njegovo se je šele avgusta 1847 prepeljalo na Irsko in je bilo v glavnem mestu Dublinu skoro po kraljevsko sprejeto. Na tisoče priprostih in imenitnih ljudij ga je spremljalo v groba mirni dom. Živel je 71 let, devet mesecev in devet dni. Njegov spomin je vsekan v kamen in jeklo v Rimu in na Dublinskem pokopališču; najboljši, in pa najtrajnejši spomin si je postavil v ljubečih in hvaležnih srcih dobrega irskega naroda, kateri ga nikdar ne pozabi!

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XXX.

Svetnik S o l a (umrl 790) je oznanoval vero na Angleškem. Deloval je v okolici mesta Eichstätt. Nekdaj je šel na potovanje. Da bi pa hitreje potoval, zajaše konja. Na poti zapazi njegov konj volka, prežečega na čredo. Zato se začne plašiti. Svetnik pa zapové konju, naj gré na volka in ga umori. In glej! Konj se zaleti v zver in jo bije s kopiti, da mrtva obleži.

XXXI.

Svetnik S i m p e r t je bil škof v Avgsburgu. Umrl je l. 815. Kmalu po njegovi smrti se je zgodilo to-le: Ne daleč od Avgsburga je prišla volkulja do neke kmetske hiše. Pred hišo se je igralo dete, katero so brezskrbni stariši samo doma pustili. Tedaj pograbi volkulja otroka in ga odnese v goščo. Mati otrokova se žalujoča zateče k sv. Simpertu. Njena prošnja ni bila zaman! V kratkem prinese volkulja otroka popolnoma zdravega nazaj, ga položi na prag hiše in mirno odide.

XXXII.

Sveti M e i n r a d (umrl 861) je bil puščavnik na Švicarskem. Živel je v okolici, kjer je sedaj imenitna Marijina božja pot v Puščavi (Einsiedeln). Bil je puščavnik v pravem pomenu besede. Jedina družčina njegova sta bila dva krockarja, katera je sam izredil. Bog pa je hotel, naj tudi ljudje zvedó za njegovo bivališče, da bi jim bil pomočnik in svetovalec v dušnih potrebah.

Kmalu so vreli ljudje od vseh strani k svetniku iskat pomoči in tolažbe; zvedela sta zanj tudi dva hudobneža, Rihard in Peter. Mislila sta, da mora svetnik že mnogo denarja imeti, ker toliko ljudij zahaja k njemu. Skleneta tedaj svetnika umoriti in oropati; bila sta morije že navajena. Ko prideta v ono samoto, kjer je svetnik prebival, ju zapazita svetnikova krogarja. Takoj začneta kričati, da je odmevalo po vsem gozdu. Svetnik pa je bral med tem ravno sveto mašo v kapelici. Po višjem navdihnjenju je zvedel, da mu je smrt blizu. Roparja začneta razbijati in zahtevata, naj jima odpre. Svetnik opravi še kratko molitev, potem pa odpre vrata, nudeč roparjema kruha in vina. Roparja pa s tem nezadovoljna zahtevata denarja. Zastonj jima zatrjuje svetnik, da nima ni zlata ni srebra. V hipu planeta nadenj in ga nečloveško umorita. Toda zastonj iščeta po groznem delu denarja. Zato hitro pobegneta. A tudi krogarja svetnikova zletita za njima in ju nadlegujeta na vseh njunih potih. Zastonj se branita roparja. Kričeča krogarja ju spremljata kot zla duhova do Cūriha. Tu so že zvedeli o grozovitem umoru svetnika Meinarda; ker so mnogi poznali krogarja svetnikova, jamejo takoj sumiti, ta človeka sta morilca svetnikova, ker sta bila od krogarjev preganjana. Kmalu se skaže njiju hudo delstvo. Obsojena sta bila in sta umrla na kolesu. Tako sta maščevala krogarja smrt svojega reditelja.

Pomladne pesmi.

4. Ptici.

Le vali, lahkokrila ptica, vali,
Ne glej tako boječe v mé,
To rahločutno srce moje žali;
Le vali, lahkokrila ptica, vali!

Nikar, nikar ne boj se, ptica mila,
Na tvoje gnezdo pazil bom,
Ne bo se zla ga roka dotaknila,
Nikar, nikar ne boj se, ptica mila.

Prihajal vsak dan k tebi bom veselo,
V pritličji tvoj bom gledal dom,
Ko v logu tihem bode vse živelo,
Prihajal vsak dan k tebi bom veselo.

Ko lahna bo perot zarodu godna,
Pripelji z drugom ga v moj vrt;
V njem ne doseže roka vas usodna,
Ko lahna bo perot zarodu godna.

Jaz hranil, branil bom vas z dušo celo,
Ti z drugom pela boš sladko;
Ponavljal zarod pesem bo veselo,
Jaz hranil, branil bom ga z dušo celo.

Andr. Rayè.

